

Arrest

nr. 224 001 van 15 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 juli 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke staat.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2019 werd in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

Op 3 april 2019 werd vastgesteld dat verzoeker op 13 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Zwitserland.

Op 8 april 2019 werd de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen genomen.

Op 11 april 2019 verklaarden de Zwitserse autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening.

Op 24 april 2019 werd het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen.

Op 13 mei 2019 werd verzoeker overgedragen aan de Zwitserse autoriteiten.

Op 25 juni 2019 werd verzoeker op het Belgisch grondgebied aangetroffen door de politie van Machelen.

Diezelfde dag werd de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Tegen die beslissing diende verzoeker op 1 juli 2019 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vordering werd verworpen ingevolge het feit dat op 3 juli 2019 een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat werd genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 26, lid 1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

wordt besloten dat de heer, die verklaart te heten,

naam : M.

voornaam : H.

geboortedatum : 20.01.2000

nationaliteit : Eritrea

in voorkomend geval, alias: M., H. (20.01.2000, van Eritrese nationaliteit); B., M. (22.07.1990, van Eritrese nationaliteit); B., M. (22.07.1990 met Eritrese nationaliteit);

vastgehouden wordt te 127bis Steenokkerzeel met het oog op overdracht aan Zwitserland in toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van 127bis Steenokkerzeel naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Zwitserland op 13.07.2015. Op 28.06.2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties die op 01.07.2019 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 25.06.2019 aan de politie van PZ VIMA dat hij sinds 3 maanden in België verblijft en naar het Verenigd Koninkrijk tracht door te reizen. Hij verklaarde niet naar zijn herkomstland te kunnen terugkeren omwille van politieke problemen en omdat hij er geen kansen krijgt. Hij verklaarde geen verzoek tot internationale bescherming te hebben aangevraagd in een lidstaat. Betrokkene verklaarde geen familie in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Op 28.06.2019 verklaarde hij in het gesloten centrum van 127bis dat hij toch asiel had aangevraagd in Zwitserland. Op 01.07.2019 verklaarde hij in het gesloten centrum dat hij niet kan terugkeren naar Zwitserland omdat hij er geen kans maakt om asiel te krijgen. Hij verklaarde dat hij al eens eerder naar Zwitserland werd teruggestuurd en dat hij toen een bevel heeft gekregen om het land te verlaten.

We benadrukken dat de Zwitserse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit betekent dus dat de Zwitserse instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming maar dit impliceert ook dat betrokkene na overdracht, indien betrokkene dit wenst, aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtredenen zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties. We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We benadrukken verder ook dat de terugname van betrokkene door de Zwitserse instanties op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 ook impliceert dat betrokkene na overdracht naar Zwitserland de mogelijkheid kan hebben om een beroepsprocedure op te starten tegen zijn eerdere beslissing indien hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Daarnaast wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitserse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Zwitserland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Zwitserland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Zwitserland dan in België zou genieten. Zwitserland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Zwitserse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Zwitserland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op

het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Zwitserland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Zwitserland en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 25.06.2019 aan de politie van PZ VIMA dat hij niet naar zijn herkomstland kan terugkeren omwille van politieke problemen en omdat hij er geen kansen krijgt.

Op 01.07.2019 verklaarde hij in het gesloten centrum dat hij niet kan terugkeren naar Zwitserland omdat hij er geen kans maakt om asiel te krijgen. Hij verklaarde dat hij al eens eerder naar Zwitserland werd teruggestuurd en dat hij toen een bevel heeft gekregen om het land te verlaten.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Zwitserland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Amnesty International – Annual Report 2016/2017 – The state of the world's human rights –Switzerland, publicatie 2017; Amnesty International – Annual Report 2017/2018 – The state of the world's human rights –Switzerland; publicatie 2018; Country Reports on Human Rights Practices for 2016 –Switzerland; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, publicatie 2017; Country Reports on Human Rights Practices for 2017 –Switzerland; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, publicatie 2018; Seraina Nufer, Sarah Frehner, Adriana Romer, Marie Khammas and Constantin Hruschka, Guillaume Bégeret & Fabienne Bratoljic; "AIDA Country Report Switzerland", last update 28.02.2018) met betrekking tot de situatie in Zwitserland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Zwitserland blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Zwitserland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Zwitserland omwille van

structurele tekortkomingen in het Zwitserse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Zwitserland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Zwitserse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Zwitserse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Zwitserland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Zwitserland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departmente blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud

ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 25.06.2019 aan de politie van PZ VIMA geen familie in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Zwitserland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Zwitserland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 51/5, § 4, derde lid, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de vasthouding wordt genomen in uitvoering van artikel 28.2 van de Dublin III-Verordening. De Raad wijst erop dat de voorwaarden van deze bepaling zijn overgenomen in de § 1, tweede lid (vasthouding tijdens het onderzoek van de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat) en in de in casu relevante § 4, derde lid (vasthouding met het oog op overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat) van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, 74).

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de beslissing tot vrijheidsberoving die vervat ligt in de bestreden beslissing een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 51/5, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet is, ook al vermeldt deze maatregel enkel artikel 28.2 van de Dublin III-Verordening als juridische grondslag. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat hij aangaande dit onderdeel van de bestreden beslissing geen rechtsmacht heeft. In de mate dat de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, is deze dan ook onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.2.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en van artikel 5 van de Dublin III-Verordening. Zij geeft een theoretische uiteenzetting en betoogt, wat haar specifieke geval betreft, het volgende:

“La décision attaquée, fondée sur l'article 26, §1er du Règlement (UE) n°604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'Etat membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des Etats membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, autorise la partie adverse à procéder au transfert du requérant du territoire de la Belgique vers la Suisse.

Dès lors que la décision attaquée envisage le transfert du requérant vers la Suisse, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

Confrontée à un risque de violation de la disposition précitée, la partie adverse est en effet tenue, conformément à ses obligations internationales, de se livrer à un examen aussi minutieux, rigoureux, attentif et actualisé que possible des données en sa possession et qui pourraient indiquer un risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

Si la partie adverse avait mené une enquête appropriée et rigoureuse et avait pris en compte l'ensemble des éléments pertinents de l'affaire en cause dont elle avait ou aurait raisonnablement du avoir connaissance, elle aurait pris une décision différente vu l'existence d'un risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH compte tenu de l'absence de garanties procédurales suffisantes mais surtout de l'attitude actuelle des autorités suisses à l'égard des demandeurs d'asile de nationalité érythréenne.

De la décision attaquée, il ressort que la partie adverse n'a pas tenu compte des éléments suivants, lesquels étaient pourtant en sa possession et qui l'auraient amenée à adopter une décision différente.

De la récente attitude des autorités suisses à l'égard des demandeurs d'asile de nationalité érythréenne, une position tout à fait isolée au sein des Etats-membres de l'Union Européenne et largement critiquée

En Suisse, il est en effet connu que la situation juridique des demandeurs d'asile de nationalité érythréenne a été appréhendée de manière toujours plus restrictive ces dernières années :

Le 30 janvier 2017, le Tribunal Administratif Fédéral (TAF) décide que le fait de sortir illégalement d'Erythrée n'entraîne plus la reconnaissance du statut de réfugié ;

Le 17 août 2017, le TAF estime que le renvoi en Erythrée est licite et exigible pour certaines catégories de personnes pour lesquelles on estime que le risque d'enrôlement dans le service national peut être exclu (dans une interview donnée au journal Le Temps en avril 2018, Mario Gattiker, secrétaire d'Etat aux migrations confirme la nouvelle politique mise en place à l'égard des ressortissants érythréens) ;

□ Le 10 juillet 2018, le TAF va encore plus loin et conclut, dans un arrêt de principe, à la licéité et à l'exigibilité des renvois, y compris pour les personnes qui risquent d'être enrôlées dans le service national à leur retour .

La Suisse se démarque ainsi de l'ensemble des Etats membres de l'Union européenne puisqu'il s'agit de l'unique pays qui adopte des décisions de renvoi vers l'Erythrée . Cette position tout à fait isolée de la Suisse fait bien évidemment l'objet d'une large critique de la communauté internationale.

□ La position du TAF exprimée dans sa décision du 30 janvier 2017 susmentionnée est ainsi par exemple expressément mentionnée par la Rapporteuse spéciale sur la situation des droits de l'homme en Erythrée dans son rapport du 24 juillet 2017. Dans ce rapport, la Rapporteuse spéciale rappelle avec insistance que les Erythréens ayant quitté illégalement leur pays d'origine risquent d'être détenus dans des conditions inhumaines à leur retour et d'être affectés au réaffectés au service militaire, lequel demeure constitutif d'esclavage :

« 40. Le Tribunal administratif fédéral suisse a évalué la situation des Érythréens qui retournent dans leur pays d'origine de manière un peu différente. Au début de 2017, le Tribunal a estimé, dans sa décision D-7898/2015, qu'en l'absence de tout autre facteur, la Suisse n'accorderait plus le statut de réfugié aux Érythréens qui avaient quitté leur pays d'origine illégalement. Auparavant, le départ illégal d'Érythrée était jugé suffisant pour demander l'asile en Suisse car ceux qui l'avaient fait étaient considérés par les autorités érythréennes comme des traîtres et risquaient une détention de longue durée s'ils rentraient. Selon le Tribunal, la position antérieure ne pouvait plus être maintenue. Dans sa décision, le Tribunal a noté que plusieurs Érythréens vivant en Suisse, dont certains avaient quitté leur pays illégalement, avaient pu, après avoir obtenu le statut de réfugié, retourner en Érythrée pour des visites de courte durée sans être inquiétés. Le Tribunal a jugé que le statut de réfugié ne serait accordé que si les candidats pouvaient étayer leur demande par d'autres facteurs qui pourraient leur valoir d'être considérés comme indésirables par les autorités érythréennes.

41. Dans ce contexte, la Rapporteuse spéciale réitère ses constatations antérieures, également reflétées dans les rapports de la Commission d'enquête, selon lesquelles les autorités érythréennes considèrent ceux qui quittent l'Érythrée sans visa de sortie comme étant « dans l'illégalité ». Ceux à qui le visa de sortie est refusé sont considérés comme des insoumis ou des déserteurs, ainsi que des opposants politiques assimilables à des traîtres. Si elles rentrent, ces personnes peuvent être détenues dans des conditions inhumaines et risquent fort d'être affectées ou réaffectées à la formation et au service militaires, ce qui demeure constitutif d'esclavage et de travail forcé. En outre, ainsi que l'a indiqué le Bureau européen d'appui en matière d'asile, les rapatriés potentiels ne peuvent pas tous régulariser leur situation avec les autorités érythréennes. Comme l'a signalé la Commission d'enquête, les Érythréens à l'étranger doivent signer un formulaire de demande de services d'immigration et de citoyenneté pour régulariser leur situation avant de pouvoir solliciter des services consulaires. En signant ce formulaire, les individus reconnaissent qu'ils « regrettent d'avoir commis une infraction en n'accomplissant pas le service national » et qu'ils sont « prêts à accepter une sanction appropriée en temps voulu ». Une telle procédure donne carte blanche aux autorités pour infliger des peines arbitraires. »

□ La position du TAF exprimée dans sa décision du 17 août 2017 susmentionnée a également été mentionnée dans le dernier rapport de la Rapporteuse spéciale sur la situation des droits de l'homme en Erythrée du 25 juin 2018. La rapporteuse, qui constate clairement dans ce rapport qu'aucun progrès n'a été réalisé en Erythrée depuis le précédent rapport de 2016, pointe spécifiquement la Suisse du doigt en ces termes :

« 99. En Suisse, les Érythréens continuent de constituer le groupe le plus important de demandeurs d'asile et leur situation a suscité une grande attention de la part du public. Suite à sa décision de février 2017, le Tribunal administratif fédéral suisse a adopté une deuxième décision en août 2017, par laquelle il a conclu que les Érythréens ayant effectué le service national érythréen ne courraient pas nécessairement le risque d'être rappelés ou punis s'ils retournaient dans leur pays.

100. Au début de 2018, le Secrétaire d'État aux migrations suisse a décidé de réexaminer le statut de résident provisoire de 3 000 Érythréens, l'objectif final étant d'organiser leur retour au pays s'ils n'obtenaient pas un accord de réadmission. La Rapporteuse spéciale est pleinement consciente des pressions considérables qui s'exercent au niveau national pour réduire le nombre important de demandeurs d'asile érythréens en Suisse. Cependant, ces personnes, parmi lesquelles figurent de nombreux enfants non accompagnés, fuient une situation catastrophique en matière de droits de

l'homme, et un changement de politique concernant leur accès à la protection serait difficile à justifier en l'absence d'évolution significative sur le terrain. »

Il convient également de noter que cet arrêt du TAF a été porté devant le Comité contre la Torture.

□ *Finally, l'arrêt du TAF du 10 juillet 2018, a lui aussi, fait l'objet de vives critiques. Par exemple, dans un communiqué de presse, l'OSAR parle d'un «arrêt négligent» qui met en péril la notion de protection inhérente au droit d'asile .*

Il ressort de rapports indépendants des droits de l'homme et des informations susmentionnées que le revirement politique opéré par la Suisse n'est pas conforme aux informations disponibles sur la situation en Erythrée, lesquelles ne permettent aucunement de conclure à une amélioration de la situation des droits de l'homme dans ce pays. Dans une décision du Comité contre la torture de décembre 2018, le Comité conclut ainsi par exemple que « le renvoi du requérant en Erythrée constituerait une violation de l'article 3 de la Convention » .

De la décision attaquée, il ressort également qu'il aurait été tenu compte des informations contenues dans le rapport AIDA « Country Report Switzerland » mis à jour au 28 février 2018. De ce rapport, il ressort clairement que la Suisse est le seul pays de l'Union européenne à adopter des décisions de retour en Erythrée de sorte que la partie adverse ne saurait prétendre qu'elle n'était pas au courant de cette pratique isolée et critiquée. Malgré ces informations connues de la partie adverse, il ne ressort aucunement de la décision attaquée qu'elle ait enquêté sur les conséquences précises du récent changement de cap opéré par la Suisse dans sa politique d'asile à l'égard des demandeurs d'asile érythréens, en particulier pour les demandeurs d'asile dublinés ayant déjà reçu par le passé une décision négative dans ce pays, tel le requérant.

De la décision attaquée, il n'apparaît ainsi pas que la partie adverse ait tenu raisonnablement compte des informations susmentionnées et de la pratique unique des autorités suisses, pourtant largement critiquée, tant par les organisations indépendantes des droits de l'homme que par les Nations Unies.

□ *Du risque que le requérant ne bénéficie pas en Suisse d'un recours effectif contre la décision négative d'asile, et par conséquent, du risque réel d'être renvoyé dans son pays d'origine*

De la décision attaquée, il apparaît que le requérant pourra faire appel de la première décision négative d'asile s'il n'a pas encore fait usage de cette possibilité.

Si cette possibilité existe en théorie, il convient cependant de constater que la pratique raconte une histoire quelque peu différente. Dans une décision du Comité contre la torture de décembre 2018, il apparaît ainsi clairement que les demandeurs d'asile qui n'ont pas les moyens financiers pour se payer le coût d'un avocat peuvent voir leur demande d'assistance judiciaire rejetée et voir leur recours déclaré irrecevable :

« Vu son manque de moyens financiers, le requérant a demandé une dispense des frais de procédure. Par décision incidente du 22 avril 2016, le TAF a rejeté sa demande, tout en précisant qu'à défaut de paiement d'une avance de frais de 600 francs suisses, le recours serait déclaré irrecevable. Pour arriver à cette conclusion, le TAF a procédé à une appréciation anticipée et sommaire des preuves pour déterminer quelle pourrait être l'issue vraisemblable de la procédure et a révélé que les conclusions formulées dans le recours paraissaient d'emblée vouées à l'échec, celui-ci ne contenant ni arguments, ni moyens de preuve susceptibles, prima facie, de remettre en cause le bien-fondé de la décision du SEM.

(...)

Considérant que les conditions légales d'une dispense de paiement des frais de procédure n'étaient pas réunies, le TAF a donc rejeté la demande d'assistance judiciaire totale et a invité le requérant à verser 600 francs en garantie des frais de procédure présumés, faute de quoi le recours serait déclaré irrecevable. Le 17 mai 2016, faute de paiement, le TAF a déclaré le recours du requérant irrecevable. »

En l'absence de moyens financiers pour introduire un recours contre la décision négative précédemment reçue, rien n'indique, contrairement à ce que prétend la partie adverse, que le requérant aura la possibilité effective de contester la décision de manière effective. De ce fait, le requérant court le risque concret d'être renvoyé en Erythrée alors que la situation des droits de l'homme dans ce pays est bien connue.

A cet égard, le requérant se réfère au dernier rapport de la Rapporteuse spéciale sur la situation des droits de l'homme en Erythrée du 25 juin 2018 qui conclut à un tableau bien sombre de la situation des droits de l'homme dans ce pays où la torture et autres actes inhumains continuent d'être commis en toute impunité, où « les détenus sont particulièrement vulnérables aux violations des droits de l'homme, notamment à la torture », et pour qui la Commission d'enquête sur les droits de l'homme estime qu'il y a des motifs raisonnables de croire que la durée du service militaire qui reste indéterminée « constitue l'asservissement d'une population entière et donc un crime contre l'humanité » .

De la décision du Comité contre la torture de décembre 2018, il ressort également que la procédure d'asile menée par les autorités suisses était émaillée de plusieurs défaillances :

- Le requérant n'a pas eu le bénéfice d'un conseil juridique au cours de la procédure ;
- Il a été auditionné dans une langue autre que sa langue maternelle en dépit de sa demande expresse à cet égard ;
- Les autorités suisses ont justifié leur décision sur la contestation de l'authenticité des documents produits par le requérant sans que des mesures aient été prises pour en vérifier l'authenticité.

Dans cette décision, le Comité contre la torture conclut ainsi que la Suisse « n'a pas donné la possibilité au requérant de démontrer les risques qu'il encourrait en cas de retour forcé en Erythrée. Le Tribunal administratif fédéral a procédé seulement à une appréciation anticipée et sommaire des arguments du requérant, sur la base d'une remise en question de l'authenticité des documents fournis, mais sans prendre de mesures pour vérifier celle-ci. En outre, l'exigence des frais de procédure, alors qu'il se trouvait dans une situation financière précaire, a privé le requérant de la possibilité de s'adresser à la justice afin de voir son recours examiné par les juges du Tribunal administratif fédéral. Par conséquent, en l'espèce, au vu des renseignements dont il dispose, le Comité conclut que l'absence d'un examen effectif, indépendant et impartial de la décision du SEM d'expulser le requérant constitue un manquement à l'obligation de procédure d'assurer l'examen effectif, indépendant et impartial requis par l'article 3 de la Convention. »

Il ressort de ce qui précède qu'il existe donc des défaillances structurelles en ce qui concerne l'accès à la procédure d'asile, en particulier la possibilité d'une assistance juridique gratuite pour introduire un recours contre une décision négative, ainsi qu'en particulier, la pratique de la Suisse consistant à adopter des décisions de retour à l'encontre de demandeurs d'asile érythréens.

La partie adverse se réfère à des informations de rapports internationaux sans tenir aucunement compte de l'évolution récente de la politique suisse telle qu'exposée dans les paragraphes précédents sur base d'informations indépendantes récentes.

Ce faisant, le requérant apporte un début de preuve qu'en cas de transfert en Suisse, il sera soumis à un traitement inhumain et dégradant au sens de la CEDH, étant donné les récents changements opérés en Suisse susmentionnés.

En cas de décision de transfert, il appartient à l'autorité administrative de mener une enquête approfondie sur le risque de violation de l'article 3 de la CEDH, en particulier au regard des récentes modifications, juridiques, législatives ou politiques, opérées dans le pays vers lequel le requérant sera transféré.

La partie adverse est ainsi tenue de mener une enquête approfondie et actualisée lorsqu'elle est confrontée à un risque de violation de l'article 3 de la CEDH et de lever ainsi tout doute raisonnable, quod non en l'espèce.

Il apparaît ainsi clairement que la partie adverse a violé l'article 3 de la CEDH dans son volet procédural. A cet égard, il est fait en particulier référence à l'arrêt de Votre Chambre n° 222 988 du 20 juin 2019 applicable mutatis mutandis au cas d'espèce."

3.2.2.2 In eerste instantie moet erop worden gewezen dat hoewel verzoeker de schending aanvoert van artikel 5 van de Dublin III-Verordening en van het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en hierover weliswaar een theoretische uiteenzetting geeft, hij op geen enkele wijze toelicht hoe deze bepaling en dit beginsel in casu met de voeten werden getreden. Deze middelonderdelen zijn prima facie onontvankelijk.

3.2.2.3. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104). Met andere woorden: ook Dublinoverdrachten kunnen dus een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij dus ook nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 342).

De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat, indien de minister een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijze had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit zou gekomen zijn, met name dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Zwitserland wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij geeft aan dat immers algemeen bekend is dat de Zwitserse autoriteiten het afgelopen jaar hun houding wat betreft Eritrese asielaanvragen hebben gewijzigd. Zij wijst hierbij op een uitspraak van het Zwitsers Hooggerechtshof, waarin het Hof overwoog dat Eritrese staatsburgers die hun dienstplicht hebben vervuld, bij terugkeer naar hun herkomstland over het algemeen niet worden teruggeroepen in dienstplicht of worden gestraft. Ook wijst zij op een andere arrest van hetzelfde Hof, met name een uitspraak van 17 augustus 2017, waarin een eerdere conclusie van het SEM (zijnde het Secrétariat d'état aux migrations) werd bevestigd en waarin werd gesteld dat een verwijdering naar Eritrea voor bepaalde categorieën mensen wettelijk en uitvoerbaar is. De verzoekende partij geeft aan dat deze gewijzigde houding onderhevig is aan enorme kritiek, waarna zij verwijst naar en citeert uit een rapport van 7 juni 2017 van de Speciale Rapporteur van de VN naar aanleiding van een uitspraak van het Zwitserse Hooggerechtshof (Bundesverwaltungsgericht/Tribunal administratif fédéral, D-7898/2015, 30 januari 2017. Ook geeft zij aan dat het zeer gedetailleerd rapport van november 2018 van het Observatoire Romand niets aan de verbeelding overlaat, waarbij zij in het bijzonder wijst op p. 6 van het betrokken rapport, dat een overzicht bevat van de evolutie in de Zwitserse rechtspraak tussen 2005 en 2018. De verzoekende partij benadrukt dat Zwitserland het enige Europese land is dat verwijderingsbeslissingen met betrekking tot Eritrea uitvaardigt en geeft ten slotte aan dat de minister in de bestreden beslissing niets vermeldt van de gewijzigde mentaliteit van de Zwitserse autoriteiten omtrent asielaanvragen van Eritrese vluchtelingen. Volgens de verzoekende partij brengt zij hiermee een begin van bewijs bij dat ze bij een eventuele verwijdering naar Zwitserland het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gegeven dat zij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, doch in Zwitserland niet. Zij geeft aan dat dit wezenlijk obstakel in het

bekomen van internationale bescherming een concretisering uitmaakt van het begin van bewijs in haar hoofde en dat zij terecht vreest dat zij bij een eventuele terugkeer naar Zwitserland een negatieve beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming zal krijgen en dus terug zal moeten keren naar Eritrea.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat de rapporten die door de verwerende partij werden gehanteerd een verschuiving - i.e. een verstrenging - aan de oppervlakte brengen voor wat betreft de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, ingediend door Eritrese onderdanen en dat deze shift door verschillende instanties, zoals de Swiss Refugee Council en de Speciale Rapporteur voor de Mensenrechten van de VN wordt bekritiseerd. De verwerende partij heeft daar niet uitdrukkelijk naar verwezen in de bestreden beslissing.

De vraag die in casu moet worden beantwoord is of aannemelijk wordt gemaakt dat de verwerende partij, door geen blijk te geven van het feit dat zij met deze elementen van kritiek rekening heeft gehouden, het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet deugdelijk zou hebben gevoerd, en dat dit gebrek in het onderzoek in hoofde van verzoeker een risico op een schending van deze bepaling met zich zou brengen.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker bijzonder karig is met informatie die zijn specifieke situatie kenmerkt. Dat is in casu nochtans van het grootste belang, om de volgende redenen:

Verzoeker diende, toen hij de eerste keer op Belgisch grondgebied kwam, geen verzoek om internationale bescherming in. Reeds op 24 april 2019 werd een beslissing genomen tot overdracht aan de Zwitserse overheden, die analoog is aan degene die met het huidige beroep wordt aangevochten. In die beslissing werd melding gemaakt van het feit dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker in Zwitserland had ingediend werd afgewezen. Evenzeer werd er in die beslissing op gewezen dat verzoeker de mogelijkheid zou hebben om een nieuwe asielaanvraag in te dienen of desgevallend een beroep in te dienen tegen de eerder genomen negatieve asielbeslissing. Deze motieven worden overigens hernomen in de thans bestreden beslissing. Ook werd melding gemaakt van het feit dat verzoeker een verklaring had ondertekend waarin hij stelde vrijwillig naar Zwitserland te willen terugkeren.

Verzoeker werd vervolgens op 13 mei 2019 effectief overgedragen aan de Zwitserse asielinstanties. Uit niets, ook niet uit zijn verzoekschrift, blijkt dat verzoeker na deze overdracht, gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen of een beroep in te dienen tegen zijn de eerdere afwijzing, door de Zwitserse instanties, van zijn verzoek. Hij wijst erop dat hij in Zwitserland geen daadwerkelijk beroep heeft tegen zijn negatieve asielbeslissing omdat hij daarvoor niet de financiële middelen heeft en hij pas recht zou hebben op kosteloze rechtsbijstand van zodra een eerste beslissing zou zijn genomen over de kans op het welslagen van zijn beroep. Hij citeert uit een beslissing van het VN-Comité tegen foltering van 7 december 2018 ter ondersteuning van zijn standpunt.

De gegevens die zitten vervat in de zaak die heeft geleid tot de voormelde beslissing van 7 december 2018 zijn echter inhoudelijk zeer specifiek en hebben betrekking op de periode 2014-2016. Verzoeker, die in zijn middel duidelijk aangeeft waarin de bijzonderheden gelegen zijn, toont niet aan op welke wijze zijn situatie vergelijkbaar is, meer nog, geeft geen enkele informatie over het tijdstip waarop zijn asielaanvraag werd afgewezen en de motivering van die afwijzing. Bovendien, en bovenal, zijn de gegevens voor wat betreft de mogelijke financiële belemmeringen inzake het indienen van een daadwerkelijk beroep, achterhaald. Immers, uit het Amnesty International-rapport 2016/2017 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat een nieuwe wet voorziet in kosteloze juridische bijstand voor asielzoekers vanaf het jaar 2019. Verzoeker toont dus niet aan dat hij geen toegang zou hebben gehad tot een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Gelet op het feit dat verzoeker niet aangeeft - laat staan aantoon - dat hij alsnog heeft getracht de Zwitserse autoriteiten te overtuigen van zijn nood aan internationale bescherming, door het indienen van een beroep of door het indienen van een nieuw verzoek, toont hij niet aan in welke zin de informatie die uit de rapporten naar voor komt een invloed heeft op zijn persoonlijke situatie. Immers blijkt uit de rapporten dat een volgend verzoek om internationale bescherming mogelijk is, en liggen er geen cijfers voor die erop wijzen dat een Eritrese asielzoeker in het licht van de verharding in het beleid en de rechtspraak in Zwitserland geen enkele kans op slagen meer heeft. Bovendien lijkt hij in de gegeven

omstandigheden niet aan te tonen dat hij kan worden beschouwd als een verzoeker om internationale bescherming.

Het gegeven dat verzoeker ruim een maand na zijn overdracht opnieuw in België werd aangetroffen is verder een indicatie van het feit dat, niettegenstaande zijn verzoek om internationale bescherming al eerder werd afgewezen en niet blijkt dat hij daarna nog stappen heeft ondernomen zoals hiervoor al geschetst, de Zwitserse autoriteiten niet de intentie hebben om hem gedwongen terug te brengen naar zijn land van herkomst. Dat gedwongen verwijderingen aan de orde zijn, blijkt nergens uit de stukken van het dossier. In tegendeel: het rapport van het Observatoire Romand waarnaar verzoeker zelf verwijst, maakt melding van het feit dat bij gebrek aan een terugname-akkoord Eritrese onderdanen niet gedwongen worden verwijderd, ook niet door de Zwitserse autoriteiten. Zelfs in de hypothese dat daarin verandering zou kunnen komen, toont verzoeker niet aan dat hij een schending op het non-refoulementbeginsel niet zou kunnen aanklagen bij de bevoegde instanties of bij het EHRM, zoals dat overigens ook in de bestreden beslissing wordt gesteld

Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat een overdracht aan de Zwitserse autoriteiten een indirecte schending van het non-refoulementbeginsel met zich zou meebrengen en daarmee een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de informatie waarop hij wijst van invloed zou kunnen zijn op het motief dat hij niet aannemelijk maakt op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft.

Wat er ook van zij: toen verzoeker, iets meer dan een maand na zijn overdracht, met name op 25 juni 2019 opnieuw werd aangetroffen op Belgisch grondgebied, diende hij ook in België geen verzoek om internationale bescherming in. De Raad houdt er in die optiek aan om erop te wijzen dat de verschillende kritieken die blijken uit de rapporten geen betrekking hebben op het feit dat er gedwongen repatriëringen zouden zijn - quod non, zoals hiervoor vastgesteld - maar op het feit dat de weigeringen om bescherming toe te kennen geen grond vinden in de voorhanden zijnde informatie. Verzoeker heeft dus ook in België nagelaten een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dit terwijl hij thans wordt bijgestaan door een raadsman die vertrouwd is met het vreemdelingenrecht. Daarbij moet er nog op worden gewezen dat indien een verzoek om internationale bescherming desgevallend zou resulteren in een nieuwe Dublin-beslissing, deze beslissing ook voor beroep vatbaar is en thans niet kan worden geanticipeerd op de uitkomst daarvan, aangezien de omstandigheden in dat geval anders zouden zijn. In die context moet nog worden benadrukt dat, hoewel artikel 3 van het EVRM absoluut is en hiervoor reeds werd vastgesteld dat een schending ervan niet is aangetoond, een verzoeker die ervoor opteert om te blijven stilzitten en noch in Zwitserland een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat hij werd overgedragen, noch in België, zichzelf ook op het Belgische grondgebied in een juridisch niemandsland plaatst dat hem geen enkele garantie biedt en al zeker geen beschermingsstatus, en dat dus in niets verschilt van de door hem aangeklaagde situatie na overdracht aan de Zwitserse autoriteiten.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, aangezien niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS